

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžo/89/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200629
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015200629.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobcu: V. V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X, K., zastúpený: JUDr. Tatiana Jánošíková, advokátka, Rooseveltova 6, Košice, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor pomoci v hmotnej núdzi a štátnych sociálnych dávok, so sídlom Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2015/3467-0004 Km zo dňa 10.04.2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/61/2015-61 zo dňa 25.02.2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/61/2015-85 zo dňa 04.08.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/61/2015-61 zo dňa 25.02.2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/61/2015-85 zo dňa 04.08.2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č. k. 6S/61/2015-61 zo dňa 25.02.2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/61/2015-85 zo dňa 04.08.2016 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2015/3467-0004 Km zo dňa 10.04.2015 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice (ďalej aj len „úrad“) č. KE1/OPHN23/SOC/2015/17823-0018 zo dňa 09.03.2015 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím úrad podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 417/2013 Z. z.“) znížil žalobcovi pomoc v hmotnej núdzi na sumu 61,60 eur mesačne od 01.03.2015.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že z administratívneho spisu vyplýva, že úrad rozhodnutím č. KE1/OPHN23/SOC/2015/17823-0013 zo dňa 12.01.2015 zvýšil žalobcovi pomoc v hmotnej núdzi na sumu 96,30 eur mesačne od 01.12.2014. K zvýšeniu pomoci došlo po prehodnotení

hmotnej núdze žalobcu v dôsledku predloženia Potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti v trvaní viac ako 30 dní, čím mu vznikol nárok na ochranný príspevok. Dňa 26.01.2015 žalobca predložil Potvrdenie o trvaní nepriaznivého zdravotného stavu občana v hmotnej núdži zo dňa 23.01.2015 (ďalej aj len „Potvrdenie I“), v ktorom praktická lekárka uviedla, že absolvoval FRO liečbu od 16.01.2015 do 22.01.2015 s tým, že k prognóze ochorenia sa vyjadri odborný lekár - ortopéd. Dňa 25.02.2015 posudkový lekár úradu vo svojom stanovisku uviedol, že nepriaznivý zdravotný stav žalobcu na účely poskytovania ochranného príspevku netrvá, pretože predložením Potvrdenia I nepreukázal, že jeho nepriaznivý zdravotný stav trvá ďalej bez prerušenia aj po uplynutí troch kalendárnych mesiacov. Krajský súd ďalej poukázal na to, že posudkový lekár žalovaného vo svojom stanovisku zo dňa 08.04.2015 konštatoval, rovnako ako posudkový lekár úradu, že nepriaznivý zdravotný stav žalobcu na účely poskytovania ochranného príspevku netrvá. Svoje stanovisko odôvodnil tým, že trojmesačná liečba s rehabilitáciou je na uvedenú diagnózu dostačujúca. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že skutkový stav bol dostatočne zistený pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorý potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Námietky žalobcu, že stanovisko posudkového lekára úradu nebolo odôvodnené, nemá v preskúvanom prípade právny význam, keďže stanovisko posudkového lekára žalovaného už toto odôvodnenie obsahuje, pričom tento posudkový lekár mal k dispozícii aj odborné nálezy ortopéda. Pretože konanie pred prvým a druhým stupňom tvorí jeden celok, námietky týkajúce sa prvostupňového správneho konania a rozhodnutia nemajú právny význam, keď vytykané nedostatky boli napravené v odvolacom konaní. Neobstojí ani námietka žalobcu, že záver posudkového lekára žalovaného je v rozpore s odporúčaním ortopéda na absolvovanie rehabilitácie, pretože v čase, keď posudkový lekár žalovaného posudzoval jeho nepriaznivý zdravotný stav na účely ochranného príspevku, bola rehabilitácia ukončená. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, prvostupňového rozhodnutia a postupu správnych orgánov oboch stupňov dospel k záveru, že bol dodržaný postup podľa zákona č. 417/2013 Z. z., tieto rozhodnutia sú v súlade so zákonom a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Nesúhlasil s tvrdením úradu, že nepreukázal, že jeho nepriaznivý zdravotný stav trvá aj po uplynutí troch mesiacov. V Potvrdení I je uvedené, že k 31.01.2015 je práceneschopný od 03.11.2014 a v Potvrdení II. všeobecná lekárka potvrdila trvanie práceneschopnosti do 05.05.2015 vrátane. Žalovaný na toto potvrdenie neprihliadol a nezaoberal sa predloženými potvrdeniami ako listinnými dôkazmi, s ktorými sa nevysporiadal ani krajský súd. Záver posudkového lekára žalovaného, že trojmesačná liečba je postačujúca, je v rozpore s lekárskou správou ortopéda MUDr. P. V. zo dňa 23.03.2015, v ktorej mu ortopéd odporučil ďalšiu fyzioterapeutickú a rehabilitačnú liečbu. Ani s touto žalobnou námietkou sa krajský súd nevysporiadal. V konaní pred krajským súdom žalobca predložil aj Potvrdenie o pracovnej neschopnosti občana v hmotnej núdži II (ďalej aj len „Potvrdenie II“), vystavené MUDr. Z. B. dňa 27.04.2015, v ktorom je uvedené, že žalobca je toho času, t.j. k 27.04.2015 práceneschopný, pokračuje v liečbe ortopéda a rehabilitačného lekára pre VAS LS krčnej a driekovo-krížovej časti chrbtice. Aj Potvrdenie II preukazuje, že liečba a nepriaznivý zdravotný stav žalobcu trval aj po uplynutí troch mesiacov, t.j. aj po 01.03.2015. Ďalej žalobca namietal, že záver posudkového lekára žalovaného je v rozpore s odporúčaným pokračovaním v liečbe, uvedeným v lekárskej správe MUDr. V. a tiež v rozpore s Potvrdením I a Potvrdením II. Trval na tom, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sú v rozpore s obsahom spisov, čo zakladá dôvod na ich zrušenie. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a nepreskúmateľný. Žalobca tiež citoval rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20S/151/2013 zo dňa 20.05.2014, ktorý je skutkovo a právne zhodným s jeho prípadom, kedy záver posudkového lekára žalovaného odporoval potvrdeniam o pretrvávajúcej práceneschopnosti. Aj v ďalšom rozsudku sp. zn. 20S/93/2013 zo dňa 18.03.2014 sa Krajský súd v Žiline riadil právnym názorom, že ak žalovaný vydal rozhodnutie na podklade stanoviska posudkového lekára, ktoré odporuje lekárskej správe a potvrdeniam o trvaní práceneschopnosti žalobcu, je takéto rozhodnutie žalovaného v rozpore s obsahom spisov a v oboch prípadoch krajský súd zrušil rozhodnutia žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že pre naplnenie princípu právnej istoty je nevyhnutné, aby súdy rozhodovali v rovnakých veciach rovnako a následne citoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 192/06 zo dňa 03.11.2006. Žalovaný

len konštatoval určitý záver, ktorý prevzal od posudkového lekára žalovaného, pričom neuviedol úvahy, ktorými bol vedený pri hodnotení tohto dôkazu. Keďže žalovaný túto rozhodnú skutočnosť, t.j. že nepriaznivý zdravotný stav žalobcu nebude trvať bez prerušenia ďalej po uplynutí troch kalendárnych mesiacov, neodôvodnil v zmysle zákona, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je potrebné ho zrušiť. V rámci liečebného procesu nebola zdravotná dokumentácia žalobcu vedená v súlade so zákonom, čo mu potvrdil v písomnom stanovisku aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Táto skutočnosť spochybňuje záver posudkového lekára žalovaného, že jeho nepriaznivý zdravotný stav po uplynutí troch mesiacov netrvá. Na záver si žalobca vyčíslil trovy prvostupňového ako aj odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu. K námietke žalobcu, že Potvrdenie I, Potvrdenie II, lekárska správa MUDr. V. a preskúmané rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sú v rozpore s obsahom spisov žalovaný uviedol, že § 11 ods. 4 zákona č. 417/2013 Z. z. jasne stanovuje kompetenciu posudkovému lekárovi úradu a žalovaného posúdiť zdravotný stav občana v hmotnej núdzi za účelom zhodnotenia jeho zdravotného stavu na účely poskytnutia ochranného príspevku a táto námietka vznesená žalobcom nemá oporu v zákone. Ďalej poukázal na § 7 ods. 2 písm. h), § 11 ods. 4, § 25 ods. 2 zákona č. 41/2013 Z. z. a na dôvodovú správu k zákonu č. 393/2012 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal vtedy platný zákon č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 599/2003 Z. z.“), ktorým sa okrem iného upravili aj podmienky nároku na ochranný príspevok. Mal za to, že z dôvodovej správy k zákonu č. 393/2012 Z. z. vyplýva, že bolo priamym úmyslom zákonodarcu stanoviť kompetenciu pre posúdenie zdravotného stavu občana v hmotnej núdzi za účelom zhodnotenia jeho zdravotného stavu na účely poskytovania ochranného príspevku podľa zákona č. 417/2013 Z. z. len posudkovému lekárovi. Pokiaľ ide o rozsudky Krajského súdu v Žiline, na ktoré žalobca v odvolaní poukazoval, žalovaný uviedol, že ide o právoplatné rozhodnutia prvostupňového súdu, ktoré neboli potvrdené Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý svojím rozhodovaním o opravných prostriedkoch zabezpečuje jednotu vo výklade práva na súdoch nižších stupňov. Podľa názoru žalovaného nemožno konania, v ktorých Krajský súd v Žiline vydal predmetné rozsudky, posúdiť za skutkovo a právne zhodné s prebiehajúcim konaním.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonitosti napadnutého rozhodnutia žalovaného vo veci zníženia pomoci v hmotnej núdzi žalobcovi na sumu 61,60 eur od 01.03.2015 v dôsledku zániku nároku na ochranný príspevok podľa § 11 ods. 4 zákona č. 417/2013 Z. z.

Podľa § 7 ods. 2 písm. h) zákona č. 417/2013 Z. z., možnosť zabezpečiť si príjem alebo zvýšiť si príjem vlastnou prácou sa neskúma, ak ide o fyzickú osobu, ktorá má nepriaznivý zdravotný stav, za ktorý sa na účely tohto zákona považuje choroba, úraz, alebo karanténne opatrenie, pre ktoré je fyzická osoba uznaná ošetrovateľom za dočasne práceneschopného na viac ako 30 po sebe nasledujúcich dní.

Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 417/2013 Z. z., ak nepriaznivý zdravotný stav podľa § 7 ods. 2 písm. h) zákona č. 417/2013 Z. z. trvá bez prerušenia dlhšie ako tri po sebe nasledujúce mesiace, nárok na ochranný príspevok zaniká posledným dňom kalendárneho mesiaca, v ktorom uplynuli tri mesiace,

počas ktorých nepriaznivý zdravotný stav trval. Ak pred uplynutím troch mesiacov posudkový lekár potvrdí, že nepriaznivý zdravotný stav bude trvať ďalej bez prerušenia aj po uplynutí troch kalendárnych mesiacov, ochranný príspevok patrí najviac počas 12 kalendárnych mesiacov trvania nepriaznivého zdravotného stavu. Po uplynutí tejto doby nárok na ochranný príspevok zaniká. Nárok na ochranný príspevok zaniká aj vtedy, ak nepriaznivý zdravotný stav trvá v priebehu dvoch kalendárnych rokov spolu 12 kalendárnych mesiacov.

Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z., pomoc v hmotnej núdzi sa odníme, zvýši alebo zníži a vyplatí sa vo vyššej sume alebo v nižšej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na pomoc v hmotnej núdzi. Osobitný príspevok sa odníme, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na osobitný príspevok.

V prípade nepriaznivého zdravotného stavu zákon č. 417/2013 Z. z. obmedzuje poberanie ochranného príspevku na dobu troch mesiacov, a posledným dňom mesiaca, v ktorom uplynuli tri mesiace trvania nepriaznivého stavu nárok na ochranný príspevok zaniká. Výnimku tvorí situácia, ak posudkový lekár správneho orgánu ešte pred uplynutím troch mesiacov potvrdí, že nepriaznivý zdravotný stav bude trvať ďalej bez prerušenia aj po uplynutí troch kalendárnych mesiacov (najviac počas dvanástich kalendárnych mesiacov nepriaznivého zdravotného stavu).

Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca je nezamestnaný, evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie od 01.07.2011 a nemá žiadny príjem. Pomoc v hmotnej núdzi mu úrad poskytuje od 01.09.2011. Od 03.11.2014 je dočasne práceneschopný a od 01.12.2014 sa mu do sumy nárokov započítava aj ochranný príspevok. Dňa 26.01.2015 predložil žalobca úradu Potvrdenie I vystavené praktickou lekárkou so stručným vyjadrením k epikríze a prognóze ochorenia. Trvanie nepriaznivého zdravotného stavu posúdil posudkový lekár úradu, ktorý v stanovisku zo dňa 25.02.2015 uviedol, že tento nepriaznivý zdravotný stav bez prerušenia aj po uplynutí troch kalendárnych mesiacov žalobca nepreukázal. Po podaní odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu posudkový lekár žalovaného vo svojom stanovisku zo dňa 08.04.2015 konštatoval, rovnako ako posudkový lekár úradu, že nepriaznivý zdravotný stav žalobcu na účely poskytovania ochranného príspevku netrvá.

Z rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vyplýva, že žalobcovi úrad znížil pomoc v hmotnej núdzi na sumu 61,60 eur mesačne od 01.03.2015 z dôvodu zániku nároku na ochranný príspevok. Tento príspevok mu zanikol preto, že predloženým Potvrdením I ani Potvrdením II nepreukázal, že jeho nepriaznivý zdravotný stav trval ďalej bez prerušenia aj po uplynutí troch kalendárnych mesiacov. S týmto odôvodnením sa stotožnil aj krajský súd a odvolací súd ho tiež považuje za vecne správne a zákonné.

Na konanie o pomoci v hmotnej núdzi sa vzťahuje správny poriadok, vrátane ustanovenia § 32 ods. 1, ktoré stanovuje povinnosť správneho orgánu zistiť presne a úplne skutočný stav veci a na ten účel si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie.

Správne orgány podľa názoru odvolacieho súdu postupovali pri posudzovaní nároku žalobcu na ochranný príspevok správne a obstarali si všetky podklady potrebné pre rozhodnutie vo veci.

Žalobca bol práceneschopný od 03.11.2004, dávka v hmotnej núdzi mu z toho titulu bola zvýšená o ochranný príspevok od 01.12.2014. Predpokladom trvania nároku na ochranný príspevok aj po uplynutí troch kalendárnych mesiacov, teda aj po 28.02.2014 bolo preukázanie trvania práceneschopnosti bez prerušenia aj po tomto dni.

Rozhodujúcim podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného bolo stanovisko posudkového lekára zo dňa 08.04.2015, ktorý dospel k záveru, že aj napriek potvrdeniam ošetrojúceho lekára žalobcu o trvaní práceneschopnosti, u neho práceneschopnosť naďalej netrvá. Posudkový lekár žalovaného považoval trojmesačnú liečbu s rehabilitáciou na diagnózu, ktorú má žalobca, za dostačujúcu.

Podľa správy z ortopedického vyšetrenia dňa 09.02.2015 žalobca absolvoval rehabilitačnú liečbu a ortopéd mu odporučil len pravidelne cvičiť režim vertebropata. Posudkový lekár ústredia v posudku k trvaniu práceneschopnosti po 28.02.2015 uviedol, že trojmesačná liečba rehabilitáciou je dostatočná.

Tento záver nie je v rozpore so správou ortopéda z 09.02.2015, odporúčajúcou pravidelné cvičenie na posilnenie chrbtice.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že ortopéd MUDr. V. v správe z 23.03.2015 odporučil fyzioterapeutickú a rehabilitačnú liečbu. Samotné konštatovanie diagnózy „iná bližšie neurčená choroba chrbtice ...“ nie je dôvodom pre záver o trvaní práceneschopnosti. Dôvodom pre taký záver nie je ani odporúčanie „pravidelne cvičiť režim vertebropata“, ktoré nemožno hodnotiť ako odporúčanie fyzioterapeutickej a rehabilitačnej liečby.

Z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s námietkou žalobcu ohľadom nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu veci a nesprávneho právneho posúdenia krajským súdom, nakoľko tento vec správne právne posúdil a s ohľadom na stanovisko posudkového lekára žalovaného zo dňa 08.04.2015 mu v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 417/2013 Z. z. zanikol od 1.03.2015 nárok na ochranný príspevok.

Aj námietku žalobcu, že v rámci liečebného procesu nebola jeho zdravotná dokumentácia vedená v súlade so zákonom, čo potvrdil aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú a pre posúdenie veci nepodstatnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 9Sžso/64/2014 zo dňa 28.06.2016 konštatoval, že „...pre ďalšie trvanie nároku na ochranný príspevok nie je rozhodujúce, že ošetrojúci lekár uznal potrebu pokračovania v PN osoby v hmotnej núdzi. Rozhodujúce je posúdenie posudkového lekára, podľa ktorého ďalšie trvanie PN je neúčelné.“ V súvislosti s namietanými rozsudkami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20S/93/2013 zo dňa 18.03.2014 a sp. zn. 20S/151/2013 zo dňa 20.05.2014 je navyše potrebné uviesť, že nejde o skutkovo a právne zhodné prípady, keďže rozhodnutia žalovaného preskúmané krajským súdom v týchto prípadoch boli vydané za účinnosti starej právnej úpravy, t.j. zákona č. 599/2003 Z. z. Okrem toho, tieto rozsudky sa stali právoplatnými z dôvodu neuplatnenia opravného prostriedku, a teda sa nepodrobili preskúmaniu vecnej správnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako odvolacím súdom v rámci správneho súdnictva, zabezpečujúcim procesnú čistotu a jednotu rozhodovacej činnosti v jednotlivých súdnych konaniach.

Odvolací súd poznamenáva, že ochranný príspevok nie je právnym inštitútom, ktorým by sa riešila situácia osôb, ktorým dlhodobo trvajúce alebo opakujúce sa ochorenie znižuje schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť. Takýmto inštitútom je konanie o invalidnom dôchodku. Nie je preto zo zákona možné poberať ochranný príspevok po časovo neobmedzenú dobu. Ak má žalobca za to, že je invalidný, môže podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov podať žiadosť o invalidný dôchodok na miestne príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne.

Z vyššie uvedených dôvodov považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu za súladný so zákonom a preto ho podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.